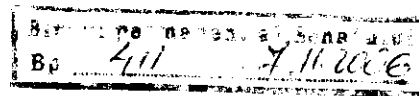

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

3261
26.10.2006

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție*, inițiată de domnii senatori Varujan Vosganian din Grupul parlamentar al Alianței D.A. și Viorel Ștefan din Grupul parlamentar al PSD (Bp. 411/2005).

I. Principalele reglementări

Prin această inițiativă legislativă parlamentară se propune modificarea și completarea *Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție*, în ceea ce privește unele aspecte legate de activitatea bancară.

În *Expunerea de motive* inițiatorii apreciază că sancționarea penală a persoanelor care își desfășoară activitatea în domeniul creditării sau în legătură cu creditarea este suficient realizată prin normele Codului penal și că nu era necesară și o reglementare specială prin Legea nr. 78/2000. În plus, se arată că practica judiciară conturată pe marginea prevederilor din

Legea nr. 78/2000 relevă o interpretare defectuoasă a acestor prevederi, motiv pentru care se impune modificarea legii.

II. Propuneri și observații

1. Referitor la eliminarea din cuprinsul **art. 10 lit. b)** a sintagmei "*încălcarea normelor de creditare*", pe motiv că o normă internă a băncii nu poate fi transformată într-un act cu putere de lege nu apare ca justificată în raport cu dispozițiile *Legii nr. 58/1998 privind activitatea bancară*, care recunoaște în mod expres dreptul băncilor de a emite norme proprii de creditare, astfel încât aceste norme au un suport legal și nu se pot întemeia decât pe lege.

Totodată, potrivit aceluiași act normativ, Banca Națională a României are dreptul să emită, printre altele, norme referitoare la credite, care sunt obligatorii pentru bănci.

Subliniem faptul că nu orice neglijență sau încălcare a normelor de creditare din partea funcționarului bancar constituie fapta de corupție din art. 10 lit. b), ci acțiunea caracterizată prin forma de vinovăție a intenției calificate prin scop a persoanei care, pentru bani, bunuri sau foloase necuvenite încalcă legea și normele bancare în materie.

2. În ceea ce privește modificarea **alin. (1) al art. 11** din Legea nr. 78/2000, apreciem că această propunere este de natură a încălca *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, care prevede că textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări și că verbele trebuie utilizate la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective. Utilizarea unor explicații prin norma interpretative este permisă numai în măsura în care ele sunt strict necesare pentru înțelegerea textului.

A adăuga o teză cu caracter explicativ prin care să se enumere ce nu se înțelege printr-un termen reprezintă un precedent periculos deoarece, prin interpretarea *per a contrario* a normei, ar rezulta că prin "*folos necuvenit*" se poate înțelege absolut orice altceva decât cele prezentate în teza suplimentară, inclusiv noțiuni neavenite și neadevărate.

Noțiunea de "*folos necuvenit*", regăsindu-se și în reglementările Codului penal, își are explicațiile doctrinare conturate de-a lungul anilor de aplicare a acestui cod. Ea trebuie să rămână însă deschisă noilor situații pe care societatea, în evoluția sa, le creează.

Noțiunea de "*necuverit*" reflectă faptul că acestea sunt "*legal nedatorate*", foloasele necuverite având un caracter de retribuție, constituind plata sau răsplata în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a funcționarului. Aceste foloase necuverite pot fi primite atât direct cât și indirect, adică prin persoane interpușe, acestea din urmă putând fi complici sau instigatori la infracțiunea săvârșită.

3. Referitor la modificarea **art. 23**, în sensul ca obligația persoanelor cu atribuții de control de a înștiința autoritățile competente să se raporteze la "*fapte*" și să elimine, prin urmare, referirea la "*date din care să rezulte indicii*" că s-a efectuat o operațiune sau act ilicit ce poate atrage răspunderea penală, precizăm că referirea la „*date din care să rezulte indicii*" este deja consacrată, ea se regăsește în prezent în multe acte normative și își are originea în prevederile Codului de procedură penală. Stabilirea faptei este de competența autorității judiciare și nu a altor organisme sau persoane (chiar și cu autoritate de control), motiv pentru care, din motive ce țin de rigoare juridică, legea face referire, în ceea ce le privește, la prezentarea de indicii, cu privire la săvârșirea unei eventuale fapte ce atrage răspunderea penală.

Totodată, aceste persoane, prevăzute în art. 23 alin. (1) nu au atribuții de cercetare penală și nu pot pronunța hotărâri judecătorești, astfel încât să trebuiască să înștiințeze autoritățile prevăzute în text numai dacă constată „*orice fapte din care să rezulte că s-a efectuat o operațiune sau un act ilicit*”. Organele de cercetare penală și/sau instanța de judecată sunt singurele categorii de organe care au dreptul de a constata existența unei fapte din care să rezulte o operațiune sau un act ilicit, legea instituind, în mod corect obligația persoanelor de a înștiința organul de urmărire penală sau, după caz, organul de constatare a săvârșirii infracțiunilor cu privire la orice date din care rezultă indicii că s-a efectuat o operațiune sau un act ilicit ce poate atrage răspunderea penală.

4. De asemenea, nu considerăm oportună propunerea de modificare a **art. 24**, în sensul înlocuirii actualei sintagme "*ce se presupune că provin din infracțiuni*" cu "*despre care au cunoștință că provin*", deoarece persoanele cu atribuții de control, în exercitarea rolului lor activ și permanent vigilent, nu trebuie să aștepte momentul încunoștințării cu privire la săvârșirea unei infracțiuni ci, din momentul în care presupun că o astfel de faptă ar putea să fi fost produsă, au obligația de a încunoștința

despre aceasta organele judiciare, singurele competente să constate existența infracțiunii.

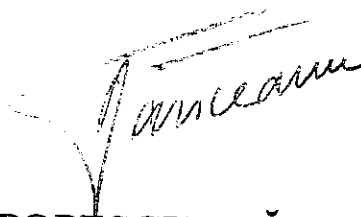
5. Referitor la punctul 5 al propunerii legislative, prin care se dorește modificarea **art. 27 lit. d)** din Legea nr. 78/2000, menționăm că trebuie luate în considerare dispozițiile art. 89 din Codul de procedură penală, care face referire la înscrisurile care pot servi ca mijloc de probă dacă în conținutul lor se arată fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului.

De asemenea, acest articol trebuie interpretat în corelare cu alte articole din Codul de procedură penală, care prevăd că sarcina administrării probelor aparține organului de urmărire penală sau instanței, iar acestea pot solicita oricărei persoane care cunoaște vreo probă sau deține vreun mijloc de probă să le înfățișeze. Prin urmare nu se poate lăsa la latitudinea unui organ incompetent potrivit Codului de procedură penală dacă și în ce condiții un înscris reprezintă sau nu un mijloc de probă în procesul penal.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele de la pct.II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Călin POPESCU - TĂRICEANU

Domnului senator **Nicolae VĂCĂROIU**

Președintele Senatului